
Književna poročila

porediti in konfrontirati v privlačno situacijsko komiko. *Satire* (Snujem novo društvo, Kandidiram) so boljše od humoresk. Škoda, da pisatelj ni še katerikrat, pa krepkeje podrezal v naše purgarske razmere. Črtica «Grohar Jakež» zbog svoje sentimentalnosti in pokopališke tragičnosti ne spada v tak okvir.

Dr. V. Korun piše udobno čitljiv jezik. Vendar mu je slog včasih preveč nadržan z osladnimi okrasnimi pridevki in nebitvenimi stranskimi stavki, ki po nepotrebnem motijo pripovedovanje in so neprisiljenemu razvoju komike često prava cokla. Mestoma naletiš na občutno predolge stavke. Tako ima zadnji stavek na 50. strani (Hero in Leander) 91 besed, takoj prihodnji pa 65.

Dr. Pavel Karlin.

Zvonimir Kosem: Morje. Drama v štirih dejanjih. Ljubljana 1924. Natisnila in založila Učiteljska tiskarna v Ljubljani.

Zlata Milanovič se za odsotnosti zaročenca kapitana Blagoviča seznanila z dr. Vrtačnikom, ki si jo je znal osvojiti. Ob prihodu kapitana Blagoviča pa se v Zlati razvname duševni boj, iz katerega se lahkoživo dekle reši s tem, da brezbrizno zavrže svojega zaročenca. Kapitan, «prerok ljubezni in človečanstva», se mirno umakne in odpotuje spet na morje, toda njegov odhod provzroči usoden polom v družini. Darinka, Zlatina sestra, je na tistem ljubila kapitana, a brezupno, in si poišče leka nemirnemu življenju v smrti.

Zlato pa razočara zakon z Vrtačnikom ter se zastrupi. Poleg glavnega dejanja so še epizodni dogodki stranskih oseb, ki se vse krečejo okrog problema ljubezni. Drama se odigrava v obmorskem kraju in scenično so dejanja prav dobro pogojena. Toda: — toda drama to ni! Ne rečem: snov bi bila čisto prikladna za kako novelico, in tudi jezik bi bil za to obliko pripovedovanja primeren. Drama pa zahteva lapidarnosti, ostro izklesanih značajev in brezobzirne borbe. Osebe so zelo medle, nežive skoro in njih dejanje in nehanje je bledikavo. Vzemimo na pr. kapitana Blagoviča. Pisatelj nam toliko govori in govori, da je bil kapitan velik bojevnik za resnico in pravico, da je bil prerok človečanstva itd., dočim napravi ta junak na nas vtis liričnega, šibkega človeka, ki sta ga sama mehko in dobroti, ki ni niti toliko bistroiden, da bi pregledal lokavost svojega tovariša. Sploh govore vse osebe zelo mnogo, mestoma celo vzneseno lirično, patetično, dasi je drama vendar čisto realistična! Tudi ni naslov «Morje» nujno potreben naslov. Prav tako bi lahko prenesel to dejanje v kako drugo mesto in dal naslov «Vihar» ali pa «Nevihta» itd. Problem «ljubezni» pa tu ni obdelan na nikak nov način, vrhutega čutiš, da je drama «sestavljena» pač po vseh pravilih, ki so jih izumili epigoni naturalizma, dasi sile naturalistov ni v nji.

Naslovna stran je zelo neokusna. Tista ilustracija nikakor ni v čast ne slikarju, pa tudi ne založbi.

Miran Jarc.

Alojzij Remec: Iz moje domovine. Mlade povesti. 1922. Založila Goričar & Leskovšek. Celje. Str. 193.

V pisani knjigi, katere pestra zunanost naj menda ugaja krogu čitateljev, za katerega je pisana, je pisatelj Remec zbral svoje prvo cvetje. Vidim v beli hiši mizo, okoli katere sede vaščani v zimskem večeru in prisluškujejo zgodbam, ki jih razproža izpod svetiljke vaški študent: tem so te povesti namenjene, dasi ne vse enako posrečeno. Ne bom se spuščal v njihovo naštevanje in v navajanje njihove vsebine. S tem bi po mnenju mnogih zadostil nalogam pravega kritika, a bi tudi knjigo docela izčrpal: ker snovnost v njej prevladuje vse. O samoniklosti sloga je še komaj možno govoriti; Cankar in Meško sta imela močen vpliv na pisca. Mnogo je mehke, sanjave sentimentalnosti, ki bo v današnji